

פוסט פוסט

פנים חדשות, גלריה נגא

שמונה אמנים צעירים מציגים בתערוכה קבוצתית, המבקשת לחשוף את הכוחות החדשים הפועלים בשדה האמנות הישראלית. התערוכה היא על טהרת הציור, ומושתתת ברובה על יחסי גומלין בין דימויים מנוכרים ובין צבעוניות וחומריות חזקות. חלק מהאמנים השתתף במסגרות קבוצתיות מוזיאליות ואחרות, וחלק אף הספיק להציג כמה תערוכות יחיד. ניר הראל ואבי סבח שותפים לברבור, קבוצת אמנים צעירה של בוגרי בצלאל, שפתחה השבוע חלל תצוגה חדש לאמנות עכשווית בירושלים. הלך רוח פוסט מודרניסטי שולט בתערוכה: הציורים מנותקים במפגיע מהקשרים מקומיים מחייבים, בעודם מאמצים דימויים מעולם הפרסום ומאתרי אינטרנט. הם מבוססים במידה רבה על מחוות לא ביקורתיות לסגנונות מודרניסטים שונים, כמו סוריאליזם ברוחו של מירו בעבודתה של גילית פישר, אמנות הפופ, בעיקר זו של קלאס

אולדנבורג, בעבודתה של גבריאלה קליין, וכרזות קומוניסטיות בעבודתה של מיטל כץ מינרבו. הנוף הוא נושא בולט המשותף לחלק גדול מן האמנים, ובמקרה של טל ירושלמי ושי אזולאי מדובר בחללים מאיימים ואפוקליפטיים. אצל טל ירושלמי האמצעי הוא שילוב של ריאליזם ופנטזיה עד כדי גרוטסקיות. שי אזולאי יוצר טקסטורות כהות ומתעתעות בעזרת ציור על טמבורטקס המרוח על בד. ניר הראל יוצר מרחבים אשר אינם מסתמכים על פרספקטיבת עומק, אלא יוצאים קדימה אל הצופה בתנועה מסקרנת של מרדף, כשיש האחדה בסגנון קומיקס בין הנוף לדמות. אבי סבח מציג דיוקנאות מסקרנים המתבססים על כתמי צבע שמן אדום על נייר (המצוירים מצידו האחורי), ועוסקים באופן ספיגתם והתפשטותם הבלתי נשלטת של הכתמים. מלאני דניאל היא היחידה המוצגת על ידי עבודה אחת בלבד וחבל, כיוון שלא ניתן לקבל תחושה ממשית לגבי מהות עבודתה. טליה קינן היא אולי האמנית המוכרת ביותר, והיא מציגה הפעם רק את רישומיה, ללא עבודת מיצב. **אירנה גורדון**